

Kulturpolitikken skal selvfølgelig også skabe rum for børns møde med voksne som led i formidlingen af det nære og det store samfunds historie – voksne som frivillige samtalevenner, der kan opsøges i foreningslivet, institutionerne og det lokale miljø. Netop det sidste, voksenkontakter, synes jeg er helt afgørende.

Fru Ester Larsen mente, at et af vort samfunds store problemer er, at børn har alt for mange kontakter. I virkeligheden er en stor del af f.eks. kommunalpolitikken skruet sådan sammen, at det skal sikres, at børn får så få voksenkontakter som muligt, fordi det giver tryghed, at børn har få lærere i skolen og har få pædagoger i institutionerne. Men så vidt jeg kan se, er det et stort problem, hvis vi ønsker, at børn skal lære så meget som muligt af vores brede kultur at kende, og derfor mener jeg, vi skal satse på at sikre, at børn får så mange og gode og stabile voksenkontakter, som det nu kan lade sig gøre. Her tror jeg ikke, at det kun er forældre, bedsteforældre og pædagoger, som har et ansvar. Nej, det at snakke med børnene, det at tage ansvar for børnenes opdragelse, er et fælles ansvar.

Vi må alle sammen bidrage. Alle borgere i et samfund har et ansvar for opdragelsen af børnene og for børnenes introduktion til kulturen. Eksempelvis hørte jeg for nylig på biblioteket i Sindal nogle bibliotekarer foreslå at trække flere voksne, flere efterlønsmodtagere og pensionister, ind på biblioteket for at læse højt for børnene.

Det frivillige foreningsliv er et andet godt eksempel på, at her får mange børn mulighed for at møde tilfældige voksne – voksne, som ikke er ansat til at lære dem noget eller passe på dem, men voksne, som bare har lyst til at være sammen med børnene på børnenes egne betingelser. Sådanne møder synes jeg vi skal styrke med alle de redskaber, vi overhovedet kan finde.

Børns fulde potentiale kan kun realiseres, hvis de udfordres i mødet med fortællingen, dramaet, musikken, dansen og billedet. Kulturpolitikken skal stille teatre, musikskoler, billedskoler og medieeksperimentarier til rådighed for dette møde; men først og sidst handler kulturpolitikken også om, at vi vedkender os et ansvar, både som igangsættere og som beskyttere. Børn må ikke alene sikres kulturelle udfoldelsesmuligheder; de må også beskyttes. Samfundsforandringer skaber ændringer i familier, institutioner, skoler og lokalsamfund, hvor

børns tarv kan komme i klemme, men børn har ret til en barndom, hvor mødet med omverdenen tager hensyn til deres udvikling og modenhed.

Mine holdninger til børnereklamer er velkendte, og det er min hensigt at lade forslaget om forbud mod børnereklamer og forslaget om indførelse af reklamefri zoner indgå i de kommende mediepolitiske forhandlinger, muligvis som en del af en ny mediepolitisk aftale. Disse forhandlinger forventes som bekendt indledt til november efter debatten om regeringens mediepolitiske redegørelse.

Mange ordførere i dag har været bekymrede over dette forslag. Hr. Brian Mikkelsen mente oven i købet, at jeg ikke helt er i tråd med mine egne holdninger, når jeg går ind for et forbud mod børnereklamer, fordi jeg tidligere på måneden har talt om, at vi i det moderne samfund er gået fra, at det er den usynlige ånd, til at det er den usynlige hånd, som styrer.

Hr. Brian Mikkelsen betragtede det som noget positivt, at det nu var den usynlige hånd, altså markedskræfterne, der styrede samfundet. Det synes jeg såmænd også at det er i visse sammenhænge, men ikke alle steder. Jeg mener rent faktisk, at det somme tider er politikernes ansvar at sætte hegnspæle op over for markedskræfterne, og netop her – når det drejer sig om at beskytte de svageste i samfundet – synes jeg, at vi, politikerne, beslutningstagerne, har et særligt ansvar for at sætte hegnspæle op og for at sige nej tak.

Det er jo ikke en kuvøse, vi laver ved at indføre et reklameforbud på de danskproducerede kanaler. Tværtimod vil børn selvfølgelig stadig blive konfronteret med reklamer i Anders And-blade og alle mulige andre steder, også på de udenlandske kanaler. Det vil sige, at der er rige chancer for, at forældre stadig kan tage et ansvar, stadig kan være med til at påvirke deres børn og stadig tale med deres børn om reklamer. Det samme kan skolelærere og pædagoger, og selvfølgelig skal de det.

Vi giver forældrene en valgmulighed ved at sige nej tak til reklamer nogle steder, og jeg tror ikke, der er nogen børn, der tager skade af, at de ikke får deres godnathistorie på TV 2 eller andre tv-stationer hældt ned med en omgang reklamer. Tværtimod mener jeg, vi ville stå os godt ved at være med til at opdrage børnene til og give børnene mulighed for at blive myndige borgere, før de bliver forbrugere.